

Istentisztelet 2020. október 25-én

A békéltetés szolgálata

Fohász: „Fogadd kedvesen számnak mondásait és szívem gondolatait, Uram, kősziklám és megváltóm!” *Ámen* (Zs 19,15)

Kezdő ének: 168 – Ó, Atya Isten, irgalmas nagy Úr...

Fohász: Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól és Fiától, az Úr Jézus Krisztustól a Szentléleknek közösségében. *Ámen*

Imádság:

Irgalmas Istenünk, Szerető mennyei Atyánk, bűnbánattal és alázattal borulunk eléd, hiszen méltatlanok vagyunk minden jótéteményedre. Mégis mennyi jóban lehet részünk, megtartó, oltalmazó, megerősítő, vigasztaló szereteted körülvett az elmúlt napokban is. Jó, hogy most is odamenekülhetünk ölelő karodba, hogy közeledben fáradt lelkünk megpihenjen, elgondolkozzunk mindazon, amit annyira természetesnek veszünk Tőled, és újra rádöbbenjünk, emberi ésszel milyen felfoghatatlan az a szeretet, amellyel megváltottál minket.

Áldunk az Úr Jézus Krisztusért, akiben közénk jöttél, aki által nem csak megismerhetünk Téged, de gyermekeiddé fogadsz. Add, hogy ezzel a bizonyossággal tudjunk ragaszkodni Hozzád, keresni és alázattal elfogadni akarodat. Köszönjük, hogy Neked elmondhatunk mindent igazán. Emeld fel szívünket, lelkünket, hogy érintésedtől újuljon, gyógyuljon az életünk. Így tárd elénk Igéd üzenetét is, hogy az megerősítő legyen számunkra. Szólj hozzánk az Úr Jézusért. Az Ő nevében kérünk, hallgass meg minket. *Ámen*

Igehirdetés – T: 2Kor 5,14-21

„Mert Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt. Úgyhogy mi mostantól fogva senkit nem ismerünk test szerint: ha ismertük is Krisztust test szerint, most már őt sem így ismerjük. Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és ránk bízta a békéltetés igéjét. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel! Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyenek őbenne. “

Kedves Testvéreim!

Pál apostol élt át szorongatásokat, amikor üldözték az evangélium hirdetése miatt. Például az írja: *Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be...* (2K 4,8) Ez a szorongatás egy negatív tapasztalat, amivel szemben az ember igyekszik ellenállni, védekezni. De nem csak olyan szorongatás van, amely fojtogat és életet veszélyeztet.

Sokszor tapasztaljuk, hogy még emberek szeretete is képes fojtogatóvá válni, úgyhogy menekül belőle, akinek része van benne, mert nem lehet kibírni.

Azonban van egy egészen más szorongatás is, amely sarkall és ösztönöz. Erre utal a megfogalmazás, hogy „*Krisztus szeretete szorongat minket*”. Az apostol ezzel azt fejezi ki, hogy amikor megismerte az Úr Jézus Krisztust, az Ő szeretete olyan erővel ragadta őt meg, hogy mintegy sínen tartja, és megtartja, hogy le ne térjen, el ne hajoljon, megmaradjon az evangélium vonalán – és haladjon előre. Ez nem fojtogató, hanem biztonságot jelentő, életet megtartó szorongatás, abban a bizonyosságban, hogy jó és biztonságos az Ő kezében lenni. Így lett ő Krisztus apostola.

Ezt megelőzően őt, a korábbi Sault, a saját igazsága hajtotta. Élete nyereségének tartotta mindazt, amiben szinte fanatikusan hitt – de amikor az Úr Jézus Krisztus szeretete megragadta őt, minden átértékelődött. „*Azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltém Krisztusért*” (Fil 3,7). Pedig ha valaki, ő aztán céltudatos és magabiztos üldözője volt Krisztus követőinek: „*ellenük való féktelen őrvjögésemben egészen az idegen városokig üldöztem őket*” (ApCsel 26,11), „*féktelenül üldöztem az Isten egyházát, és pusztítottam azt*” (Gal 1,13)

Ez a Saul azonban, amikor megismerte és elfogadta az Úr Jézus Krisztus szeretetét, Vele együtt az Ő békességét is szívébe fogadta. Felismerte, mekkora nyughatatlanság és indulat volt eddig benne. Isten megbékéltette őt magával, és így átélte, hogy mostantól fogva már Krisztusban van. Ez azt jelenti, hogy Isten Krisztuson keresztül tekint rá. Nem őt látja a bűneivel, nem tulajdonítja neki vétkeit, hanem rátekin, először Krisztust látja, az Ő áldozatát, csak azután Saul-Pált. Aki az Ő szeretetéért kegyelmet nyert. És ezért: *ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát.*

Az új teremtés ugyanis nem egy reparált, megjobbított, modernizált vagy renovált régi, hanem valóban új. Teremteni pedig csak Isten tud. Az Ő teremő munkája azt a csodát fejezi ki, hogy teljesen új természettel ajándékoz meg, *a régi elmúlt, íme, új jött létre.* Olyan új élet ez, amire az ember magától nem képes. Ezt az újat pedig betölti az Úr Jézus iránti szeretet, s most már ez a szeretet szorongatja, viszi, hajtja Pált azokhoz, kik még nem ismerik Krisztus. Mert az új teremtésnek a küldetése is új. A békéltetés szolgálata.

Pál apostol sokszor hangsúlyozta, főleg, amikor megkérdőjelezték apostolságát, hogy nem emberektől, nem is emberek által kapta elhívását, hanem Jézus Krisztus által. Azzal, hogy az Ő követője lett, egyúttal követévé is lett a világban. Az Úr Jézust sokan követték csak úgy valameddig, mert valamit vártak Tőle, ideiglenesen csatlakoztak hozzá és Vele haladtak. De a tanítványai mindenüket elhagyva követték Őt, életvitelszerűen, mert Őt tették meg életük urává.

Így járt Krisztusért követségben az apostol szerte az akkori világban, és hirdette az evangéliumot Isten mentő szeretetéről. Egy fontos üzenet volt rábízva, amit minél többekhez el akart vinni. Követként, üzenethordozóként vitte az

evangéliumot, a felhívást: „*Béküljete meg Istennel!*“ A békéltetés igéjét, szolgálatát vállalta. Egyfajta közvetítő szerepben, amikor nem ő a fontos, de áldott eszköz lehet.

Békéltetni nagyon szép dolog, sok empátia, együttérzés, szeretet és türelem is kell hozzá. Más gondjával vesződni, segíteni kapcsolatait rendezni sokszor hálátlan dolog... kevesen is teszik a mindennapok során. Az emberek sokkal szívesebben intrikáznak, összeugrasztanak, feszültséget okoznak egymás között, mint békéltetnek. Pál apostol szolgálata pedig annyival komolyabb, hogy nem embereket akart összebékíteni egymással – ez sem könnyű, mert mindig kettőn áll a dolog. Hanem azt hirdette, hogy *emberek, Isten békejobbot nyújt nektek, az Ő kinyújtott karja Jézus Krisztus, béküljete meg Istennel! Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne – nem a mi szavunk ez, mi Őt képviseljük, Ő hív titeket. Mintha Isten kérne általunk: Béküljete meg Istennel! Amikor ezt mondjuk nektek, Őt halljátok, mert az Ő akarta, üzenete ez hozzátok!*

Kedves Testvéreim, olyan megdöbbenő felismerni, hogy szolgálain keresztül Isten tulajdonképpen szinte „könyörög” azért, amiért nekünk kellene könyörögnünk Hozzá! Micsoda fordított helyzet! „*Uram, békíts ki magaddal*” – kellene kérnünk, ezzel szemben Ő kér: *fogadd el, hogy megbékéltettelek magammal.*

Ez az apostoli szolgálat nem volt maradéktalanul eredményes, „sikeres”, mint ahogyan a békéltetések is többféleképpen végződhetnek – de Pál valóban követ volt, egyetlen hír létezett a számára, amit vitt, az örömhír az Úr Jézus Krisztus váltságművéről. Hiszen a mikor a megfeszített Krisztust hirdette, azt hirdette, hogy azon a kereszten a Golgotán Ő bűnhődött értünk, a mi bűneinkért tett eleget Isten igazságának. *Mert úgy határozottam, hogy nem tudok közzétenek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettéről.* (1K 2,2) Ugyanis, ez a tény fejezte ki az Istennel való megbékélésünk okát: a kereszt, amely azt mondta el, hogy *Isten azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.* Két egymást követő lépést eredményezhet ez a megbékélésre hívás:

Az első lépés: Eljut a szívünkig, hogy Krisztus kér és hív, amikor követe, megbízott gyermek által szólít – és valóban elfogadjuk az Ő bűnbocsátó, megváltó szeretetét. Dacos, kemény, lázadó természetünkkel odasimulunk hozzá, hogy megbékéltessen magával az Ő vére, értünk vállalt áldozatára tekintve. Mint ahogyan az ószövetségi ember elvitte az áldozati állatot, azt megölték, bemutatták a törvénynek megfelelően. És az áldozó tudta, hogy Isten a feláldozott állat véérért megbékélt vele, mert az a vér ott helyette hullott.

Pál apostol pedig azt mondja, hogy Isten *azt, aki bűnt nem ismert*, aki tökéletes, hibátlan és bűntelen volt, *bűnné tette értünk.* Jézus odakerült a bűneink helyére. Nem *bűnössé*, hanem *bűnné tette őt értünk.* Az egész világ bűnét Ő vitte, mint az emberiség reprezentánsa, a keresztre. Az Ő helyettes áldozata attól volt ilyen tökéletes és teljes, hogy azzal, hogy bűnné lett, Istennek a bűn miatti haragját, a bűneink miatti átkot vállalta és vette magára. És ezért volt olyan iszonyatos a kiáltás a kereszten: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagyta el engemet?*“ A bűn átka és következménye az Istentől való elszakítottság. Ezt Jézus helyettünk a Golgotán átélte, s így megbékéltette

magával a világot. Bizony, *Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk (Rm 5,8)*. Megbékéltette a világot – azzal a megváltás mindenki számára elkészítettett.

A második lépés ebből következik: aki megismerte az Őt magával megbékéltető Istent, az maga is a békéltetés követévé válik, követségben jár. Őt képviseli. Ahogyan pl. egy nagykövet sem magánember, hanem az őt küldő országot, annak érdekeit kell képviselnie. Krisztus követségében járni, az Ő országa követeként élni, nagyon komoly elkötelezés. Számon kérhető és számon is kéri.

Mert Krisztusért követségben járni sokszor felkavaró, ellenállásba ütköző, megpróbáltatás is lehet. De ha Általa megbékéltetett minket Isten magával, akkor az Ő békessége uralkodhat a szívünkben, hogy igaz követek és követők legyünk és maradjunk. Kérdés, hogy kell-e, elfogadjuk-e ezt a békességet az Atyával? Engedjük-e, hogy a régi elmúljon és új teremtéssé legyünk, vagy jobb a régi, nem kell azt bolygatni, hiszen vannak nálunk rosszabbak is?

Figyeljük meg, Pál apostol megbékélésre hívása itt nem hitetleneknek, hanem hívó keresztyéneknek szól. Figyelmeztetés ez, vegyük észre magunkat, van-e hasonló rendeznivalónk az Úrral? Lépjük meg, amit meg kell lépni!

Isten azért keres és szólít minket, hogy legyünk, mert lehetünk és éljünk, mint megbékéltetett gyermekei, akik maguk is örömmondó békekövetek lesznek. Hiszen nincs igazi békesség azon kívül, amit az Úr Jézusban kínál nekünk Isten. Akinek a számára Jézus így Megváltóvá lesz, ezt az ígéletét is komolyan veheti: *„Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen!” (Jn 14,27) – Ámen*

Záróima:

Úr Jézus Krisztus, áldunk áldozatodért, amit a világért, s benne a mi elveszett lelkünkért is vállaltál, hogy megbékéltess minket az Atyával. Köszönjük, hogy a Te véred hatalmasabban beszél, mint Ábel vére. Mert az vádolt, Te viszont odaálltál értünk és helyettünk az ítéletre. Bocsásd meg balgaságunkat, hogy inkább vagyunk szorongatások között, mint hogy szereteted szorongasson és uraljon minket; nem a békéltetés szolgálatát tartjuk szem előtt és békeköveid sem tudunk lenni. Mélységesen szégyelljük, hogy Te könyörögsz a mi figyelmünkért, Hozzád fordulásunkért, pedig nekünk van szükségünk irgalmadra. Könyörülj rajtunk, hogy átéljük vagy ismét megtapasztaljuk, hogy a régi elmúlt, íme, újjá lett minden. Hiszen a Te véred mindenre elégséges áldozat. Alázattal és bűnbánattal kérünk tehát, add a bűnbocsánat jó ízét, örömét, erejét tapasztalnunk és így lehessünk békességed követeivé, hiteles, Téged megvalló gyermekeiddé minden körülmények között.
Ámen

Mi Atyánk...

Áldás: Maga a békesség Ura adjon nektek mindig minden körülmények között békességet. (2Thessz 3,16) *Ámen*

Záró ének: 397. dicséret – Ó, Sion, ébredj...